

„Жените се биеха по-гадно.“

Тери Пратчет

Трите дами седяха около една елегантна масичка, на която имаше три отделни прозрачни чайничета, в които се плацикаха три букетчета чай, три малки чашки – термосчета и голяма чиния с различни сладки неща, от които докторите вдигаха кръвна захар само като ги гледаха (което си беше проблем на докторите, а не на дамите!). Разговорът се въртеше лек като захарен памук в летен ден и беше оцветен в почти същата бяло-розова тоналност.

- Само като си помислиш, онзи шифър го гътнахме за два дни! А можехме и за по-малко, ако не ми се беше наложило да ходя да ми поправят подгъва на роклята, дето ми я омаза после с машинно масло един от онези, дето осветяваха наоколо.
- Помня, помня, нали тогава им поискахме машинно масло за шевната машина, а те какво ни пратиха от снабдяването – грес! За какво му е на нашия боен велосипеден отряд грес, да ги питам!
- Как за какво, а за верижните предавки? Иначе без смазване ти скърцне веригата и издава кондиката, а така се носим ефирно, като едни нимфи.
- Их, все на чуждици те избива, какви са тия нимфи, оглеждай се преди да го кажеш, че като дойде оназ заразна болест, да не и викам чума, и ще ни скълца на кайма с „и“ дълго, дето е казал класикът.
- А как да му казвам, като всички други дружинки все прекрасни нимфи ни наричаха?
- Наричаха ни нимфи докато ги вадохме от блатото, където бяха се заврели като оставили танка на автопилот. Как няма да сме нимфи, до колене в кал, покрити с листа и клони от материала дето го бяха изпотъпкали верижно. После ще ми се правят на велики – гъсенично било, не верижно идиотското им превозно средство. Като не могат да ходят пеша, ами допълзват само, гъсеници същи.
- Че кой ходи пеша за вино, и ти пък! Трябва да им се признае, че от седемте кофи, едната беше с токайско охладено, все някой е помислил за нас.
- Мислил, мислил, довялякоха като трофей две кутии маслени пасти, хем изрично беше писано в шифровката, шоколадова торта или петифурчета, да не се повтаря она конфуз с монахините и Магдаленките.
- О, не ми припомняй! Наложих се да се извиняваме на Майка Игумения после, добре че се оказа разбрана жена. Помниш, даже ни изпече две тави „религиозес“ да им покажем какво е.
- Тя беше гот, половината бяха с шоколадов кувертюр, тя рече, че в техния орден нямали кафяви униформи, но така било по-вкусно. Де да имахме такъв късмет с Магдаленките!
- Мани, мани, един от мотострелковците едва не се ожени за една от тях. Не можело да се хаби толкова труд, те били намерили и пленили четири Магдалени, и при това ги накарали да си носят сами портокаловото сладко, пък ние сме били придирчиви. Нямало да ги хвърлят в морето сега, поне не третата отляво, така рече!
- Ми и да ги бяха хвърлили – за какво има зенитно-водолазна бригада, да ги събира. Стига са вадили само русалки, че вече не останаха работни места в мокрите барове по цялата

акватория. Където се обърнеш, русалка до русалка, и като им кажеш, че не искаш косми в бялото вино, се обиждат.

- Ще се обиждат, как няма да се обиждат! Бяло вино, кой пие бяло вино с акваланг на гърба! Ама може да е от завист, нали не могат горките да си облекат цял бански, даже и монокини не могат да си сложат!

Дамите изискано се изкискаха при идеята за русалка по монокини. Те излъчваха такова щастие, че местният келнер, който не беше русалка, се подхлъзна и неудачно се приземи в местното езерце направо върху алигаторчето Гошко, което кротко си дъвчеше половинката теле. Гошко се стресна, че този нахалник в черно се опитва да му вземе законно заработената закуска, и плесна с опашка. От удара костенуката Тошка, която уж беше купена като Тошко, но после се оказа, че е била гендърно неправилно определена, отлетя и фрасна келнера почти по Тери Пратчет, но малко по-ниско. Келнерът не успя да изохка преди трите дами да го извадят, да го измият с градинския маркуч и да го завият с една покривка, докато дрехите му съхнеха на слънце по съседните столове. Понеже чайната беше изискана, масите бяха малки, та келнерът тихичко си седеше в превръзката, която едва покриваше някои важни части. Бяха го предупредили, че а е охнал, а са му ги шинирали да стои мирен. Дамите междувременно бяха седнали обратно да си довършат приказката и пастите.

- Този жасминов чай ми харесва повече от карамфиловия, нищо че по зодия ми се пада или карамфил, или невен. Обаче жасминът така се съчетава с „Опера“-та, една капла води пред комбинацията на мента с меринги.
- Ох, добре че не пратихме шифровката тогава за петифурчета „Опера“, представяш ли си какво щяха да пленяват, най-вероятно някой тенор щеше да си го отнесе, щото някой напоследък въртеше тримата тенори до скъсване, а можеше и повече народ да бъде довлечен, едва убедих стратега-концепционист, че осветителите са различни и театралните не са най-подходящите кандидати. А той като се беше заинатил „Per aspera ad Astra“, нали трябвало да се гледа нагоре!
- Да бе, да, нагоре! А приличното пиене си го крият по ниските лавици, та да може да допъзляват до него ако се наложи под артилерийски обстрел, пък и по-добре се запазва от случайни попадения. На фронта давали по сто грама, е те като почнат да вземат по десетина фронта докато дойде врагът и после, като на етикет на мелнишко вино, „Дека си, Мацо?“
- Олеле, ние таки сладко си приказваме, ами нали Маца ни чака, днес е ден за дефилето за нова униформена шапка за нашия Шифровъчно-Замотаващ Отряд! Вчера Мацка ми се обади да ми каже, че Дона Каран се опитала да я подкупи, но давала по-малко от Карл Лагерфелд, а той се опитал да мине малкото Стеле на оня бръмбар с няколко милиончета, явно има някъде къртица в нейната гвардия.
- Лошо, лошо, ние момичетата трябва да се поддържаме. Дай да подпалим някъде една малка войничка и докато там се трепят, ще идем да помогнем на Стелето да се оправи. Момко, искам да видя откъде ще извадиш сметката! – свирна на келнера едната дама, а другите вече бяха извадили ключовете за велосипедите си.